

Ванчето и Анадолеца

Заровете се търкаляха, пуловете тракаха по дървената кутия, на която половината интарзия беше повредена от темпераментни играчи, от старомодния джудбокс три етажа по-надолу се промъкваше притихнало някакво древно джазово парче. Кафенето нямаше покрив, ако не се броят стъклата, залепени на винкели. Всъщност, последният етаж си беше една остъклена тераса, на която вратата беше на пода. Там пускаха само с ключа на бармана, защото това си беше негово място и той не обичаше да му тръскаат пепел на пода. За това имаше други три етажа с прекрасни нови кожени мебели, с лъскави маси, неоновы лампи и всички останали салтанати, нужни на кафеджийския бизнес. На последния етаж имаше един котлон с реотан, чешма с древна византийска мивка от мрамор, изподраскана черна салонна маса, в комплект с черен салонен бюфет с огледални вътрешности, които приютяваха десетина филджана, буркан кафе, буркан захар и няколко полупълни бутилки.

Ванчето и Анадолеца играеха табла, което си беше необичайна гледка, във Вечния Град дамите не играеха табла, поне не на обществено място.

- О, не пак! – смръщи чело Ванчето.
- Дю-се! И ти имаш само една позиция! – доволно потри ръце Анадолецът.
- Тая игра никога няма да свърши! – рече Ванчето и изигра хода си.
- Че това и е най-хубавото! – засмя се Анадолецът и почна да брои капиите. – Знаеш ли, като остарея, ще стана кафеджия! Ама не в такова кафене като тук, ами в някое забутано село някъде по крайбрежието, където има само дядовци и баби. Бабите ще си готвят по къщите, а дядовците ще седят при мен в кафенето, ще бистрят политиката, ще пият по едно кафе на ден, щото докторът не дава повече, и ще играят табла. Едно такова село, където никой не си позволява да умре, преди да си довърши таблата, защото това ще наруши законите на вселената. Докъде бях стигнал, помниш ли? Май ми остава само дюшешът!

Ванчето не го разбираше това. Анадолецът беше образован, с връзки, градени от няколко поколения, с къща на един от островите, с баровска работа, беше гадже на една от светските лъвици. Пътуваше по работа и за удоволствие, караше кола като танк и вероятно никога през живота си не беше виждал вѳншен клозет, освен по телевизора. Всичко това не се вместише никак в едно село със затихващи функции, както го описваше Анадолецът. През това, което номинално минаваше за врата, се показва главата на Янко.

- Айде бе, вие двамата, Анадолката вече се среса, и се напудри, и се червосо, вие още не сте я доиграли тая табла! Концертът не само че почна без нас, ами и е на път да свърши!
- Стой така, - рече Анадолецът, извади една страничка от бележника си и нарисува положението на пуловете. Той даде листа на Ванчето и рече: - Ти го пази, ще си я доиграем.

Годините се търкаляха като зарове, ту безшумни, ту тракащи, всеки тичаше след нещо, което в момента му се виждаше важно, а после се оказваше не такова, или пък точно такова, ама другояче изглеждащо, разместваха се културни пластове, раждаха се деца и порастаха, държави се раждаха и също порастаха, макар и не така щастливо като децата. Политиката ставаше все по-мътна, а кафето все по-силно и по-горещо.

Анадолецът и Анадолката тръгнаха да обикалят из разни все по-далечни места и постепенно връзката с тях се изгуби. Ванчето и Янко остаряха заедно и се заселиха в едно малко село, което, ако муха цвъкнеше върху него на най-мощабната карта, щеще да остане незабелязано. То и така си беше незабележимо, пътят до него беше една изровена рътвина през лятото, а през зимата път нямаше изобщо. Десетината старци, които го обитаваха, отдавна бяха забравени от всички, даже Онази с косата май не искаше да трака кокали по пътя само за да прибере някого. Бабите садяха боб, домати и от всичко друго по малко, дядовците седяха в кафенето, където нон стоп работеше радиоточката, тракаха табла, пиеха кафе и бистреха политиката. На стената до мивката, закачена с кабарче, висеше една изтъркана страничка от забравен бележник. Ванчето бършеше чашите и и се усмихваше. На Анадолците нищо не можеше да им се случи, където и да бяха. Все един ден щяха да дойдат. Никой не можеше да умре без да си е довършил таблата.
